

SKO.4170.730.2021

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm, dalej: K.p.a.),
- art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 247 ze zm., dalej: ustawa ooś.) oraz § 3 ust.1 pkt 54 lit. b Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1, art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania Solar Polska New Energy PV26 spółka z o. o. od decyzji Burmistrza Białego Boru znak: OŚ.6220.4.2021.AM z dnia 25.03.2021 r. w przedmiocie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanego przedsięwzięcia polegającego na „budowie farmy fotowoltaicznej o mocy do 1,0 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce 375/5 obręb Kaliska – (Kaliska4) gmina Biały Bór, powiat szczecinecki,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Agata Witkowska
– Joanna Mojska

na posiedzeniu w dniu 4 października 2021 r. orzeka:

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Burmistrz Białego Boru, na podst. art. 80 ust. 2 ustawy ooś., odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczących realizacji ww. przedsięwzięcia, po uzyskaniu stanowiska organów opiniujących. Dyrektor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Pile pismem znak: BD.ZZŚ.2.435.33.2021.AK z dnia 11.02.2021 r. wyraził opinię o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Szczecinku opinią sanitarną znak: OŚ.6220.4.2021.AM również nie stwierdził potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia. Natomiast Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie pismem znak: WST-K.4220.21.2021.JC z dnia 04.02.2021 r. odmówił wydania opinii.

Organ I instancji podkreślił, że Inwestor złożył sześć oddzielnych wniosków o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia pod nazwą: budowa farmy fotowoltaicznej o mocy do 1,0 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce nr 375/5 obręb Kaliska (Kaliska 4). Powyższe przedsięwzięcia należy traktować jako jeden obiekt, którego łączna powierzchnia zabudowy będzie wynosić 36120 m², czyli ponad 1 ha. Uwzględniając zapis art.71 ust. 1 i 2 ustawy ooś, dla takiego przedsięwzięcia konieczne jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dodatkowo należy zaznaczyć, iż przedłożenie sześciu inwestycji, może wskazywać na nieprzypadkowe podzielenie jednego przedsięwzięcia, w celu uniknięcia konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której element może stanowić ocena oddziaływania na środowisko

inwestycji na środowisko.

Od powyższej decyzji odwołał się Inwestor z zachowaniem ustawowego terminu. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 7, art. 8, art. 10, art. 77 i 107 § 3 k.p.a. poprzez brak rozpoznania istoty sprawy oraz zaniechanie zgromadzenia niezbędnego materiału dowodowego, koniecznego do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Skarżący wskazał, że na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy ooś, Burmistrz Białego Boru wystąpił o opinie co do potrzeby przeprowadzenia oddziaływania na środowisko do trzech organów uzgadniających. Tylko jeden z nich nie wyraził opinii wynikającej z tego przepisu, wystosowując jedynie pismo do Gminy Biały Bór, do którego w żaden sposób inwestor nie mógł się odnieść, ponieważ nie został wezwany o złożenie stosownych wyjaśnień. Skarżący podkreśla, że złożenie wniosków o decyzje środowiskowe i pokazanie współistnienia 6 niezależnych instalacji uwiarygodnia zasadność i konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia, które łącznie na działce 352/1 i 375/5 obręb Kaliska osiągnie moc 6,0 MW i zajmie powierzchnię 12,39 ha.

Burmistrz Białego Boru, przekazując odwołanie wraz z aktami, ustosunkował się do zarzutów strony, ponownie referując przebieg postępowania. Podkreślił ponadto, że wydając zaskarżoną decyzję, kierował się opiniami wymienionych organów, a w szczególności stanowiskiem zajęтым przed Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie i „wydał decyzję o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć podzielonych na sześć analogicznych inwestycji znajdujących się na dwóch sąsiadujących działkach, usytuowanych w granicach miasta Biały Bór. W zasięgu 100 m oddziaływania inwestycji na środowisko znajdują się około 23 stron postępowania oraz inwestycja swym oddziaływaniem obejmuje działki ewidencyjne znajdujące się w obrębie 03 miasta Biały Bór. Dodatkowo wpłynęły dwa pisma od stron postępowania, niezgodzające się na budowę tak dużej farmy fotowoltaicznej w niewielkim oddaleniu od nowo powstającego osiedla domków jednorodzinnych”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje. Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa ooś). Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy środowiskowej). Zgodnie z art. 71 decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Kwalifikacja przedsięwzięcia, jako mogącego zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko, wiąże się z obowiązującym zakresem postępowania, a także z rodzajem dokumentów, jaki należy załączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, obligatoryjnie wymagane jest przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Inwestor zobowiązany jest wówczas złożyć raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś). Natomiast w przypadku przedsięwzięć mogących tylko potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną

przedsięwzięcia(art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś). Na podstawie art. 63 ustawy, właściwy organ może stwierdzić w drodze postanowienia obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania takiego przedsięwzięcia na środowisko, po zasięgnięciu opinii organów wskazanych w art. 64 ust. 1 ustawy ooś. Zachodzi to wówczas, gdy organ, po uwzględnieniu wskazanych przesłanek, w tym skali przedsięwzięcia, wielkości zajmowanego terenu i powiązań z innymi przedsięwzięciami, dojdzie po przekonaniu, że karta informacyjna przedsięwzięcia, mówiąc w uproszczeniu, nie stanowi wystarczającego w sprawie dowodu.

Ustawodawca określił precyzyjnie katalog okoliczności uzasadniających odmowę zgody na realizację przedsięwzięcia. Odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia można jedynie w razie niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2 ustawy); odmowy uzgodnienia warunków realizacji przez organ uzgadniający w przypadku, gdy jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 77 ust. 1 ustawy); braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie (art. 81 ust. 1 ustawy), gdy z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, a za realizacją przedsięwzięcia nie przemawiają konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym i brak jest rozwiązań alternatywnych (art. 81 ust. 2 ustawy), jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami dorzecza (art. 81 ust. 3 ustawy); jeżeli z przeprowadzonego postępowania wynikać będzie niemożliwe do zlikwidowania czy zminimalizowania do poziomu dopuszczalnych emisji, negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko. Organ w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia nie może abstrahować od wynikających z ustawy ram działania organu właściwego dla wydania decyzji.

Wyniki przeprowadzonego postępowania powinny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji. Należy przy tym mieć na uwadze art. 107 § 3 K.p.a., zgodnie z którym uzasadnienie faktyczne decyzji, które stanowi jej obligatoryjny element, powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

W rozpatrywanej sprawie Inwestor złożył wnioski o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy fotowoltaicznej o mocy do 1,0 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce nr 375/5 obręb Kaliska – (Kaliska4). Wskazał, że decyzja ta jest niezbędna do uzyskania decyzji o warunkach zabudowy, a następnie o pozwoleniu na budowę. Z karty informacyjnej przedsięwzięcia (KIP) wynika, że Inwestor przewiduje na działce nr 375/5 realizację czterech instalacji, o mocy 1 MW każda, a na działce nr 352/1 dwóch instalacji również o mocy 1 MW każda. Autor opracowania słusznie powołuje się na §3 ust. 1 pkt 54 lit. b Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wskazując, że planowana inwestycja może być uznana za przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z tym przepisem, do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zabudowę przemysłową, w tym zabudowę systemami fotowoltaicznymi wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej

ustawy (lit. a); 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a (lit. b). Autor KIP podaje wielkość powierzchni, na której zaplanowano przedsięwzięcie jako do 20000m². Podkreśla przy tym etapowość prac. Należy zwrócić uwagę, że nie powoduje to innej klasyfikacji przedsięwzięcia w rozumieniu rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Nawet w przypadku zwiększenia powierzchni zabudowy, jak i zwiększenia mocy farmy fotowoltaicznej (czy też kilku samodzielnych farm obok siebie), w dalszym ciągu będzie to przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a zatem niewymagające obligatoryjnie przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Organ I instancji nie dokonał własnej kwalifikacji inwestycji do odpowiedniej kategorii na podstawie ww. rozporządzenia. Nie wypowiedział się, czy w świetle zgromadzonej dokumentacji dla przedsięwzięcia wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o którą wnosi Inwestor. Zarzuty „nieprzypadkowego podziału” przedsięwzięć przez wnioskodawcę w celu uniknięcia konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, podniesione przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie, a następnie powtórzone przez Burmistrza Białego Boru, są niezrozumiałe, zważywszy na fakt, że Inwestor o wydanie decyzji sam wnioskuje i podnosi, że inwestycja może być uznana za przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a w konsekwencji może wymagać decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Również z treści odwołania wynika, że Inwestor nie kwestionuje konieczności uzyskania decyzji środowiskowej, a wręcz się jej domaga. Nie ma zatem podstaw do uznania, że Inwestor próbuje ominąć obowiązek uzyskania decyzji środowiskowej, na co wskazuje w uzasadnieniu organ I instancji. Ponadto uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie pozwala stwierdzić, jaka jest faktyczna podstawa prawna odmowy wydania żądanej decyzji. Przytoczony w podstawie art. 80 ust. 2 ustawy o oś stanowi, że „Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony”. W dalszej części wskazano wyłączenia stosowania tego przepisu. Natomiast z uzasadnienie decyzji nie wynika, żeby przepis ten został zastosowany w sprawie, bowiem nie ma do niego żadnego odniesienia. Jak wynika ze zgromadzonych dowodów, dla przedmiotowego terenu nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zatem art. 80 ust. 2 ustawy o oś nie stanowi prawidłowej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie decyzji powinno wskazywać przesłanki, którymi kierował się organ wydając dane orzeczenie, a więc powinno w sposób wyczerpujący wyjaśniać podstawę rozstrzygnięcia i okoliczności, które za takim, a nie innym rozstrzygnięciem przemawiają. Celem uzasadnienia jest przedstawienie procesów myślowych, które doprowadziły organ do wydania danego aktu, wskazanie motywów będących podstawą podjętego przez niego rozstrzygnięcia i wreszcie wskazanie argumentów tłumaczących, dlaczego takie, a nie inne stanowisko było prawidłowe w określonym stanie faktycznym. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu powinna pozwolić - zarówno podmiotowi, którego rozstrzygnięcie bezpośrednio dotyczy, jak i organowi II instancji - odczytać kierunek rozważań oraz tok rozumowania organu. Cech tych nie zawiera uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

Organ I instancji ograniczył się uzasadnieniu zaskarżonej decyzji do wskazania, że odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, kierując się opinią RDOŚ, z której wynika, że tożsamość podmiotu planującego realizację wszystkich sześciu przedsięwzięć oraz wynikająca z Kart Identyfikacyjnych Przedsięwzięcia etapowość inwestycji wskazuje, iż zostały podzielone nieprzypadkowo, w celu uniknięcia uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której element może stanowić ocena oddziaływania na środowisko. W ocenie Organu I instancji powyższe przedsięwzięcia należy traktować

jako jeden obiekt, którego łączna powierzchnia zabudowy będzie wynosić 36120 m, czyli ponad 1 ha. W ocenie Kolegium, nielogiczna jest konkluzja, że zamiarem Inwestora jest uniknięcie „uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, podczas gdy to Inwestor przecież wystąpił z wnioskiem o wydanie takiej decyzji i sam wskazuje, że inwestycja zostanie zrealizowana na pow. do 2 ha. Ponadto należy zauważyć, że RDOŚ wyraził w piśmie z dnia 04.02.2021 r. wyłącznie stanowisko, że przedmiotowe elektrownie fotowoltaiczne z sześciu wniosków należy traktować jako jeden obiekt, którego łączna powierzchnia zabudowy będzie wynosiła 36120 m², tj. ponad 1 ha. Stosownie do zapisów art. 71 ust. 1 i 2 ustawy ooś, dla tak zakreślonego przedsięwzięcia wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ opiniujący sugeruje w tym miejscu, że podzielenie inwestycji mogło mieć na celu uniknięcie konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co organ I instancji powieła w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Jak już Kolegium stwierdziło powyższej, konkluzja taka jest nieuzasadniona, bowiem z okoliczności faktycznych wynika, że Inwestor wystąpił o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. We wniosku nie ukrywa okoliczności „podzielenia” inwestycji na mniejsze instalacje i powołuje przesłanki tego działania. Ponadto należy zauważyć, że RDOŚ nie odmawia w sposób jednoznaczny zaopiniowania przedsięwzięcia, a jedynie przedstawia swoje rozważania w kwestii kompleksowości opracowania przedłożonej dokumentacji. Końcowo RDOŚ wskazuje, że w celu uzyskania opinii, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko ww. inwestycji, należy przedłożyć wniosek wraz z dokumentacją wymienioną w art. 64 ust. 2 ustawy ooś, obejmującą swoim zakresem przedsięwzięcie niepodzielone na sześć analogicznych farm fotowoltaicznych. Nie oznacza to, że Inwestor nie może realizować planowanej inwestycji w formie oddzielnych farm fotowoltaicznych, które dla celów uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będą rozpatrywane łącznie (poprzez uwzględnienie wzajemnego oddziaływania oraz zsumowanie parametrów, w tym powierzchni zajmowanej przez zabudowę). Wobec pisma RDOŚ, organ I instancji winien był wystąpić do Inwestora o ustosunkowanie się i przedłożenie ewentualnych dodatkowych materiałów i dowodów. Pismo organu opiniującego nie było faktycznie opinią - ani negatywną, ani pozytywną i wymagało dalszego postępowania. Słusznie zatem skarżący zarzuca organowi I instancji, że nie rozpoznał istoty sprawy oraz zaniechał zgromadzenia niezbędnego materiału dowodowego, co stanowi naruszenie art. 7, art. 8, art. 10, art. 77 i 107 § 3 k.p.a.

Z art. 64 ust. 1 wynika obowiązek zasięgnięcia opinii właściwych organów w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięcia, które zalicza się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przeprowadzenie oceny oddziaływania nie jest bowiem obligatoryjne w takich przypadkach. Wobec uwag zgłoszonych przez RDOŚ, organ właściwy winien był zatem kontynuować postępowanie zgodnie z ww. wskazaniem. Należy również zauważyć, że organ nie podjął rozważań w kwestii ewentualnego stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, uwzględniając skalę przedsięwzięcia i wielkość zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, a także istotnych rozwiązań charakteryzujących przedsięwzięcie, powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem (art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy ooś). Bez próby ustalenia, czy zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny, organ odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co na tym etapie postępowania należy uznać za przedwczesne.

Powołanie się przez Organ I instancji, w piśmie przewodnim do odwołania, na dwa pisma od bliżej nieokreślonych stron postępowania, które nie zgadzają się na budowę tak dużej farmy fotowoltaicznej w niewielkim oddaleniu od osiedla domków jednorodzinnych, nie zostało poparte żadnymi ustaleniami z postępowania prowadzonego z udziałem społeczeństwa, a samych pism nie ma w aktach. Zatem Kolegium nie może się odnieść do tej kwestii. Należy jednak podkreślić, że sam brak zgody strony postępowania nie przesądza o konieczności odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Należy w tym miejscu zauważyć, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest decyzją uznaniową. Oznacza to, że organ właściwy do wydania tej decyzji winien przeprowadzić rzetelne postępowanie przewidziane przepisami powołanej ustawy i jest zobligowany wydać tę decyzję, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy. W postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w odniesieniu do przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, podstawowym dowodem jest karta informacyjna przedsięwzięcia. Powinna ona zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69 ooś, co reguluje art. 62a ustawy ooś. W razie zastrzeżeń organu opiniującego do przedłożonej dokumentacji, organ właściwy zobowiązany jest wezwać stronę do jej uzupełnienia lub złożenia stosownych wyjaśnień, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Wątpliwości Kolegium budzi również prawidłowość ustalenia stron postępowania. W myśl art. 74 ust. 3a ustawy ooś, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Z akt postępowania nie wynika w jaki sposób organ ustalił podmioty, którym przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę i przyznał im status strony postępowania. W aktach brakuje również zestawienia stron. Wobec tego organ odwoławczy nie ma możliwości, by zweryfikować prawidłowość ustaleń organu I instancji w tej kwestii.

W tym miejscu należy również zauważyć, że w toku postępowania organ bezpodstawnie wystąpił sam do siebie o wydanie zaświadczenia w trybie art. 217 § 2 pkt 1 K.p.a. w przedmiocie przeznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego działek objętych inwestycją, podczas gdy organ jest obowiązany ustalić we własnym zakresie zgodność inwestycji z mpzp. Burmistrz jest organem właściwym w zakresie planowania i zagospodarowania, zatem kwestie podlegające ustaleniu na podst. art. 80 ust. 2 ooś wynikają z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Organ winien zatem podjąć stosowne ustalenia we własnym zakresie wewnątrz Urzędu. Instytucja zaświadczenia służy do uzyskania urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego na wniosek osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Osobą tą nie może być

pracownik organu, który działa w ramach swoich obowiązków służbowych. Urzędnik występuje tu w imieniu organu, a nie w swojej indywidualnej sprawie. Zaświadczenie natomiast nie służy do dokonywania ustaleń przez organ w obrębie swojej właściwości. Nieprawidłowość ta pozostaje jednak bez wpływu na rozstrzygnięcie.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że organ I instancji nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77§ 1, art. 80, art. 107§ 3 K.p.a., a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozpatrzenie. W ocenie składu orzekającego Kolegium, nie została wykazana w sposób jednoznaczny przesłanka do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wnioskowanego przedsięwzięcia, a zaskarżona decyzja została wydana przedwcześnie. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, należy wziąć pod uwagę powyższe okoliczności.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (w dwóch egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70 -526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10) za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (75-626 Koszalin, ul. Gen. Władysława Andersa 34) w terminie 14 dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji. Do sprzeciwu stosuje się odpowiednio przepisy o skardze, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję - zgodnie z art. 64 b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.). Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535 t.j.). Wysokość wpisu stałego w sprawie sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także na portalu internetowym pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Otrzymują:

1. Strony wg odrębnego rozdzielnika
2. Burmistrz Białego Boru +akta
3. aa

Przewodnicząca Składu Orzekającego

Iwona Szaranek (spr.)
Członkowie:

Agata Witkowska
Joanna Mojska